

[Statsministeren.]

for, at tallene den 18. august er en dokumentation for, at beskæftigelsessituationen er så meget lysere, end den var ugen før. Men det er berettiget nu at sige, at socialdemokratiet burde ikke have taget udgangspunkt i det enkelte ugetal, og det er berettiget at sige, når man læser de vurderinger, der er i den økonomiske halvårsversigt, at beskæftigelsessituationen ser ud til at tegne lidt lysere i de kommende måneder, end man for få måneder siden ville have vurderet det til. Det synes jeg, man bør glæde sig over i fællesskab. Der er altså en rimelig grund til at advare lidt imod, at man ustandselig kommer med disse spådomme, når erfaringen er, at indtil nu har de aldrig slået til.

Dernæst vil jeg gerne vende mig til hr. Per Hækkerups øvrige bemærkninger om den økonomiske politik. Jeg skal ikke sige noget til, at socialdemokratiet har valgt at køre sin valgkamp ensidigt på en kritik af regeringen, i højere grad i hvert fald end på en fremlægning af egne synspunkter om, hvordan man både skulle have gjort og vil gøre. Sådan er det jo nu engang. Men jeg synes, at over for en bemærkning fra hr. Per Hækkerup om, at alt så meget sortere ud nu, kan der nok være grund til at gøre et lille ophold og studere: hvordan er generelt bedømt Danmarks økonomiske forhold? Vi ved alle, hvor afhængig dansk økonomi er af udviklingstendenserne og udsvingene i den internationale økonomi. Heri er intet mærkeligt, fordi vi er et af de lande, måske det land, der målt i forhold til indbyggertallet har den højeste udenrigshandel. Der er derfor ikke noget mærkeligt i, at vi er meget stærkt påvirket af de internationale svingninger i de økonomiske forhold. Vi kan gå tilbage, og det synes jeg er rimeligt, når vi skal ind på en sammenligning, til 1967, hvor der var en engelsk devaluering, som alle erkender over en særlig indflydelse på dansk økonomi. Men det er også rigtigt, når man med dette som udgangspunkt skal sammenligne de efterfølgende internationalt prægede bevægelser i økonomien, at sige, at Danmark var i 1967 det eneste land, der følte sig tvunget til at følge England i dets devaluering. Det var en klar demonstrering af, hvor afhængige vi er af svingninger, selvfølgelig stærkest af svingninger i de lande,

med hvem vi handler mest. Vi fik den internationale valutauro i 1969, og denne medførte så hårde angreb på danske valutareserver, at vi med mere end ønskelig tydelighed fik understreget, hvor afhængige vi er dels af, hvad der sker i andre lande, dels af at have en vis valutareserve at stå imod med. Nu oplever vi igen i 1971 en international valutauro, og når vi endelig skal beskrive situationen, var det da ikke rigtigt også af en oppositionspolitik, som oven i købet nærer forventninger om at blive minister, at gøre opmærksom på, at denne internationale valutauro har haft følger, som har været store og stærke for bogstavelig talt alle lande, i hvert fald alle lande knyttet til den vestlige økonomi, og at det til trods for det har været muligt at hævde den danske kronens værdi? Vi har været i stand til at stå denne valutakrise igennem på en sådan måde, at vi ikke alene har kunnet nogenlunde følge med, men har kunnet hævde kronen, således at vi i 1971 i modsætning til 1967 er i stand til på linje med de andre europæiske lande at klare os uden de voldsomme indgreb. Jeg synes, dette skulle siges, fordi det nu engang er det mest karakteristiske ved situationen, når man skal sammenligne med tidligere, og det er jeg da enig i der kan være en rimelighed i.

En del af hr. Per Hækkerups tale var jeg enig med ham i; det var dér, hvor han sagde, at det bliver nok de kommende års største opgave at få en styring af økonomien. Jeg er ikke enig med hr. Per Hækkerup i de metoder, han angav. Derimod er jeg meget enig med den deltager i det socialdemokratiske årsmøde, som sagde, at det var fattigt, at socialdemokratiet brugte en væsentlig del af sin tid og sit program til at kritisere regeringen, men totalt undlod at beskæftige sig med problemet indkomstpolitik. Når hr. Per Hækkerup meget rigtigt slår fast, at den lære, vi har draget i de senere år, er, at penge- og finanspolitikken klarer det ikke alene, der skal andre ting til, så må man spørge: ja men hvad er det så for andre ting? Ingen kommer uden om at gå ind i indkomstpolitiske drøftelser. Jeg må sige, det undrer mig, at socialdemokratiet sådan vil vige uden om det problem, hvis eksistens man jo godt kender, og hvis karakter man ved er sådan, at problemet ikke lader sig afvise. Nu vel, man kunne vel forstå, hvis socialdemokra-